

" יום הולדת, משול לטיפוס הרים. מטפס ההרים תרמילו על גבו ומקלו בידו והרי הוא הולך צעד אחר צעד, סלע אחר סלע נאחז בזיזים ובאבנים בדרכו לפסגה.

פעם בשנה נוהג הוא לעצור קמעה על אחת הפסגות ולהביט מסביבו. תחילה הוא מפנה את עיניו לאחור.

בראותו את כל ההרים עליהם טיפס במהלך השנה האחרונה, הרי הוא מתמלא סיפוק וגאווה על הדרך הארוכה שהלך והתמיד בה למרות הקשיים והמכשולים. והנה, שרשרת ההרים אשר כף רגלו דרכה עליהם ניבטת עתה מתחתיו, וחיוך רחב ממלא את שפתיו. אך יש עגמומיות כלשהיא משתלטת עליו, ותחושת אכזבה והחמצה אופפת אותו למול ההרים הפרושים לצידו, שכך יודע הוא כי יכול היה להתאמץ יותר. ובמקום להרים ידיים ולהיכנע לעייפות הגופנית והנפשית, היה עליו להמשיך ולצעוד.

לאחר מכן מסתובב מטפס ההרים ומביט מלפניו. רואה הוא הרים רבים, רמים ונישאים, חלקם פורחים וחלקם שוממים. פסגות ההרים נדמות לו כה רחוקות וכה קשות לטיפוס, עד כי מתגנב לליבו החשש כי לא יצליח לטפס עליהם. אך מיד אוזר הוא כוח ומתכנן לעצמו את הדרך אשר בה יצעד בשנה הקרובה ומציב לעצמו יעדים חדשים.

בליבו גומר הוא אומר לא לנוח ולא לשקוט עד אשר יכבוש את פסגות ההרים המצפות לו בשנה הקרובה. עד אשר יתקע יתד על ההר הגבוה ביותר בעולם. כך גם האדם.

בהגיעו ליום הולדתו, עליו לעצור רגע בעד זרם החיים הסואן ולפנות לאחוריו. לראות האם השיג את מטרתו? האם מילא את יעודו? ובמקביל עליו להביט קדימה, אל ההרים החדשים ואל הפסגות הגבוהות הממתינות לו, בכדי שבשנה הבאה כאשר ישוב ויחנה על אחד ההרים, יוכל להוריד את תרמילו ולהניח את מקלו. וידע כי המשימה בוצעה בהצלחה וכי עליו להתכונן כבר למשימה הבאה...

מוסר ההשכל הוא, להציב יעדים בכל יום הולדת אליהם שואפים להגיע במהלך השנה הקרובה מבחינה אישית ודתית. כך תדע, מידי שנה, שהתקדמת והטבת את דרכיך וכל יום הולדת יהיה עליך כחדש".
(מתוך: שמיניות באוויר מאת לאה קפלן)

